

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. JUDr. Martinem Stehlíkem, advokátem, se sídlem Skrétova 48, Plzeň, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Inspektorát v Plzni**, se sídlem Jiráskovo náměstí 8, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutím ředitele žalované ze dne 4. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-367/2017, ze dne 18. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-378/2017, a ze dne 18. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-379/2017, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 3. 2020, č. j. 30 A 28/2018 - 154,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 3. 2020, č. j. 30 A 28/2018 - 154, **se odmítá.**
- II. Kasační stížnosti proti výrokům II., III. a IV. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 3. 2020, č. j. 30 A 28/2018 - 154, **se zamítá.**
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 6.800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Martina Stehlíka.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Při kontrole dodržování povinností při uvádění potravin na trh, která se uskutečnila dne 9. 11. 2017 v provozovně žalobce v Karlových Varech, T. G. Masaryka 1067/40, bylo zjištěno, že některé z žalobcem vyráběných výrobků porušují chráněné zeměpisné označení *Karlovarské oplatky*. Konkrétně se jednalo o výrobky nazvané „Královské oplatky“. Podle závěrů žalované tyto oplatky nesplňovaly požadavky chráněného

zeměpisného označení zejména tím, že byly vyráběny mimo území Karlových Varů (v Luhačovicích) a že při jejich výrobě nebyla užita vřídelní voda. Obaly daných výrobků obsahovaly prvky způsobilé vyvolat v průměrném spotřebiteli klamný dojem, že pochází z Karlových Varů. Těmito prvky bylo zejména vyobrazení Mlýnské či Tržní kolonády v Karlových Varech s jejich popisky na obalech výrobků. O této kontrole byl sepsán protokol č. P085-41016/17, přičemž jedné z námitek žalobce proti němu vznesené bylo vyhověno a zbývající námitky byly vyhodnoceny jako nedůvodné ve sdělení ředitele žalované o vyřízení námitek ze dne 4. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-367/2017.

[2] Na základě výsledku uvedené kontroly byla vydána rozhodnutí ředitele žalované ze dne 18. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-378/2017 a č. j. SZPI/AA415-379/2017, jimiž byla podle § 5 odst. 5 poslední věty zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 146/2002 Sb.“), změněna opatření žalované ze dne 9. 11. 2017 č. D060-40464/17/C a č. P085-41016/17/C tak, že podle § 5 odst. 1 písm. a) bodu 1, a písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. byl nařízen zákaz uvádění na trh shora uvedených výrobků a jejich stažení z důvodu porušení ustanovení čl. 12 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012, o režimech jakosti zemědělských produktů a potravin, v platném znění.

[3] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 5. 3. 2020, č. j. 30 A 28/2018 - 154, odmítl žalobu proti sdělení ředitele žalované o vyřízení námitek ze dne 4. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-367/2017, neboť nebylo samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (výrok I.). Rozhodnutí ředitele žalované ze dne 18. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-378/2017 a č. j. SZPI/AA415-379/2017, však krajský soud zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výroky II. a III.). Současně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 23.000 Kč k rukám jeho zástupce do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.).

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí ředitele žalované ze dne 18. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-378/2017 a č. j. SZPI/AA415-379/2017, se nedostatečným způsobem zabývala tím, co v žalobcově případě chráněné zeměpisné označení konkrétně obsahuje, tedy co zahrnuje a co jím je chráněno. Žalovaná totiž nezpochybnila tvrzení žalobce, že obdobně značené výrobky posuzovala již v roce 2011 a s vyobrazením lázeňské kolonády tehdy neměla problém. Žalovaná proto byla povinna ve svých rozhodnutích řádně odůvodnit tuto názorovou změnu, což však neučinila.

[5] Dále krajský soud žalované vytkl, že dostatečně nevypořádala námitky týkající se ochranné známky registrované Evropským úřadem duševního vlastnictví v žalobcův prospěch, přestože ten uvedenou skutečnost správnímu orgánu sdělil. Obal výrobku s vyobrazením Mlýnské kolonády je totiž taktéž registrován jako ochranná známka Evropské unie. Žalovaná se tedy měla vypořádat s tím, že Evropský úřad průmyslového vlastnictví zaregistroval ochrannou známku, která podle jejího názoru porušuje chráněné zeměpisné označení, a to tím spíše, že uvedený evropský úřad případné porušení chráněného zeměpisného označení neshledal, byť jej posuzoval, jak tvrdil žalobce v odvolání proti prvoinstančním rozhodnutím.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti a jejím doplnění namítla, že obě její zrušená rozhodnutí jsou řádně odůvodněná, a závěr krajského soudu o jejich nedostatečnosti je tak nesprávný. V těchto rozhodnutích totiž jasně vymezila, čím předmětné výrobky specifikaci chráněného zeměpisného označení *Karlovarské oplatky* neodpovídaly, a uvedla i rozsah ochrany, který zeměpisnému označení podle evropských předpisů náleží.

[8] K údajnému názorovému posunu ve vztahu k rozhodnutí z roku 2011 stěžovatelka předně uvedla, že tuto námitku žalobce uplatnil poprvé až v žalobě. Sama přitom neshledala, že by se odchýlila od své dřívější rozhodovací praxe, a tak se touto otázkou v odůvodnění rozhodnutí podrobněji nezabývala. Žalobce ve všech svých podáních spojoval námitku porušení legitimního očekávání výhradně s posuzováním výrobků jiných výrobců na trhu, které podle jeho názoru také nesplňují specifikaci chráněného zeměpisného označení. Na základě podnětu žalobce byly tyto výrobky kontrolovány a v některých případech byla ukládána opatření k odstranění protiprávního stavu. V tomto postupu tak jen stěží lze shledávat porušení legitimního očekávání žalobce.

[9] Stěžovatelka dále uvedla, že tvrzení žalobce o údajné změně rozhodovací praxe oproti předchozímu schválení přeznačení výrobků žalobce správním orgánem neodpovídá skutečnosti. V protokolu z roku 2012 je totiž uvedeno jen to, že žalobce splnil opatření, které mu ukládalo *„přeznačit potraviny s obchodním označením "Královské oplatky z Karlových Varů" takovým způsobem, aby nedocházelo k připomenutí chráněného názvu "Karlovarské oplatky". Zaslát na KI SZPI v Plzni, Jiráskovo nám. 8, 308 58, Plzeň informaci, jakým způsobem, byly potraviny s obchodním označením "Královské oplatky z Karlových Varů" přeznačeny.“* Z odůvodnění tohoto opatření je přitom zřejmé, že předmětem posouzení stěžovatelkou bylo pouze slovní vyjádření názvu výrobku „Královské oplatky z Karlových Varů“. Ostatní části označení daného výrobku správní orgán neposuzoval, tudíž nemohlo být založeno legitimní očekávání žalobce, že výrobek je ve všech ostatních částech označení souladný s právními předpisy. Skutečnost, že stěžovatelka neměla výhrady ke způsobu, jakým žalobce odstranil vytýkané nedostatky, mu tak nemohla založit legitimní očekávání ohledně přípustnosti vyobrazení lázeňské kolonády na obalech jeho výrobků, neboť tento aspekt nebyl pro dané opatření relevantní.

[10] K výhradám týkajícím se nedostatečného vypořádání s existencí registrované obchodní známky Evropským úřadem duševního vlastnictví stěžovatelka uvedla, že ve svých předmětných rozhodnutích řádně popsala, jaký vliv může mít existence ochranné známky na posouzení dané situace. Evropský úřad duševního vlastnictví totiž v řízení o registraci ochranné známky zkoumá soulad s chráněnými zeměpisnými označeními pouze tehdy, bylo-li to v řízení namítáno. Z veřejně dostupných zdrojů přitom vyplývá, že námitka v tomto konkrétním řízení nebyla vznesena. Samotná registrace ochranné známky proto nezaručuje soulad s chráněným zeměpisným označením. Stěžovatelka tak nepochybně samotnou správnost registrace ochranné známky, nýbrž pouze její užití.

To přitom Evropský úřad duševního vlastnictví z podstaty věci posuzovat nemůže, neboť jeho přípustnost závisí na konkrétních okolnostech věci nezávislých na požadavcích pro registraci ochranné známky. Například pokud by žalobcem registrovaná ochranná známka byla použita na výrobku splňujícím specifikaci chráněného zeměpisného označení *Karlovarské oplatky*, nebylo by takové označení způsobilé být zavádějící ohledně původu výrobku. Pokud chce žalobce tuto známku používat na potraviny typu oplatek, musí tedy dodržovat podmínky specifikace zapsané pro chráněné zeměpisné označení *Karlovarské oplatky*, jinak by jejím užitím mohl být spotřebitel klamán ohledně zeměpisného původu výrobku.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti a jeho doplnění ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a částečně zopakoval své žalobní námitky. Zejména připomněl, že stěžovatelka provedla v jeho provozovně kontrolu již v roce 2011. Při této kontrole mu bylo vytknuto, že jeho výrobek označený jako „Královské oplatky z Karlových Varů“ klame spotřebitele. Následně bylo vydáno opatření k odstranění zjištěných nedostatků, podle něhož byl žalobce povinen přeznačit uvedené potraviny takovým způsobem, aby nedocházelo k připomenutí chráněného zeměpisného označení. Termín splnění byl stanoven na 31. 12. 2011. Žalobce následně přeznačil obaly svých výrobků tak, že vypustil celé spojení „Královské oplatky z Karlových Varů“. Nicméně s názorem stěžovatelky nesouhlasil a podal proti uvedenému rozhodnutí správní žalobu. Té bylo vyhověno pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2016, č. j. 5 A 31/2012 - 76, v němž soud konstatoval, že označení „Královské oplatky“ není zaměnitelné s označením *Karlovarské oplatky*. Stěžovatelka v reakci na rozhodnutí soudu vydala dne 10. 5. 2016 rozhodnutí, v němž nově uvedla, že se žalobce dopouští porušování chráněného zeměpisného označení tím, že jsou na obalu uvedeny fotografie s popisem místa „Mlýnská kolonáda - Karlovy Vary“ a „Tržní kolonáda - Karlovy Vary“. Za závadný byl rovněž nově považován text na obalech vztahující se ke Karlovým Varům.

[13] Tímto rozhodnutím stěžovatelka podle názoru žalobce jednoznačně porušila zásadu předvídatelnosti správního rozhodování, neboť skutkově shodné případy posuzovala zcela odlišně. Nejprve fotografie a text na obalu nepovažovala za závadné, což sama potvrdila, neboť musela schválit žalobci přeznačení obalů, což se také stalo v protokolu č. PO 13-40589/12. Následně (o 5 let později) už ovšem fotografie a texty dle názoru stěžovatelky závadné byly, přičemž z žalobcovy strany nedošlo k žádným změnám či událostem, které by takový názorový obrat odůvodňovaly. Obaly obdobné obalům přeznačeným podle původního rozhodnutí stěžovatelky (proti nimž nic nenamítala) totiž najednou chráněné zeměpisné označení opět porušovaly, přestože byly přeznačeny podle požadavků stěžovatelky. Žalobce měl přitom již od roku 2012 logicky za to, že jeho nově přeznačené obaly podmínky chráněného zeměpisného označení neporušují, jelikož proti nim stěžovatelka nic nenamítala. Přestože žalobce považoval změnu rozhodnutí za obcházení soudního rozhodnutí, nenapadl jej správní žalobou. Rozhodnutí totiž směřovalo proti obalům, které žalobce několik let vůbec nepoužíval (soudní řízení trvalo přes 5 let). Nepovažoval tedy za účelné a efektivní vynakládat finanční částky a energii na zneplatnění příslušného opatření. Když však stěžovatelka následně po více než roce provedla kontrolu,

pokračování

která vyústila ve vydání žalobou napadených rozhodnutí, žalobce se proti nim již bránil všemi dostupnými prostředky, včetně soudní žaloby.

[14] K otázce existence evropské ochranné známky pak žalobce uvedl, že podle článku 7 nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009, o ochranné známce Společenství (dále jen „nařízení Rady č. 207/2009“), Evropský úřad pro duševní vlastnictví musí *ex officio* zamítnout takovou přihlášku ochranné známky, která obsahuje označení původu nebo zeměpisného označení, pokud tím chráněné zeměpisné označení napodobuje či zneužívá. Podle žalobce tak není správný názor stěžovatelky, že existence ochranné známky je pro ni z hlediska posuzované věci irelevantní. Evropský úřad pro duševní vlastnictví totiž byl povinen se případnému zásahu do chráněného zeměpisného označení věnovat, a stěžovatelka tak byla povinna vypořádat se s jeho rozhodnutím.

[15] S ohledem na tyto skutečnosti žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti podané kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost proti výroku I. napadeného rozsudku krajského soudu o odmítnutí žaloby proti sdělení ředitele žalované o vyřízení námitek ze dne 4. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-367/2017, není přípustná, neboť kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41). Ohledně výroku o odmítnutí žaloby byla stěžovatelka procesně úspěšná, neboť rozhodnutí jejího ředitele o vyřízení námitek nebylo krajským soudem nikterak dotčeno. Proti výroku I. napadeného rozsudku ostatně stěžovatelka nic nenamítala. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost v části směřující proti výroku I. napadeného rozsudku krajského soudu odmítl podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou. Ve zbylém rozsahu shledal kasační stížnost přípustnou.

[17] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal výroky II., III. a IV. rozsudku krajského soudu souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[18] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[19] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Její důvodnost by totiž sama o sobě postačovala k zrušení rozsudku krajského soudu bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[21] Stěžovatelka namítla, že krajský soud jí v napadeném rozsudku jen vágně vytkl, že se nedostatečným způsobem zabývala tím, co v žalobcově případě chráněné zeměpisné označení konkrétně obsahuje, tedy co zahrnuje a co jím je chráněno. Tento závěr považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů i z důvodu nesrozumitelnosti, neboť není zřejmé, jaké konkrétní nedostatky soud správnímu orgánu vytýká.

[22] S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Krajský soud totiž v odůvodnění napadeného rozsudku jasně a srozumitelně sdělil své požadavky na řádné vymezení rozsahu chráněného zeměpisného označení a jeho ochrany. Konkrétně uvedl, že stěžovatelka byla povinna uvést, „*co chráněné zeměpisné označení obsahuje, tj. co konkrétně zahrnuje a co je jím chráněno.*“ Porušení této povinnosti přitom krajský soud dovodil zejména z toho, že stěžovatelka žalobcovy obaly posoudila výrazně odlišně než před pěti lety, aniž by se to však projevilo na uvedeném rozsahu chráněného zeměpisného označení tak, jak jej stěžovatelka vnímala. V té souvislosti pak bylo podle krajského soudu „*navýsost potřebné, aby bylo správním orgánem jasně vyjeveno, co je vlastně obsahem chráněného zeměpisného označení v dané věci.*“ Tento závěr je přitom podle Nejvyššího správního soudu zcela dostatečný, jasný a náležitě odůvodněný.

[23] Poté, co Nejvyšší správní soud uzavřel, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný a nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., mohl se zabývat jednotlivými kasačními námitkami uplatněnými dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jako první posoudil správnost závěru krajského soudu o nedostatečném odůvodnění změny rozhodovací praxe. Stěžovatelka tvrdila, že v důsledku jejího postupu z let 2011/2012 nemohlo žalobci vzniknout žádné legitimní očekávání vzhledem k prvkům připomínajícím karlovarské reálie, neboť tyto prvky nebyly v původním řízení vůbec posuzovány. Skutečnost, že stěžovatelka neměla výhrady k tehdejšímu přeznačení obalů, pak podle jejího názoru nelze považovat za schválení jejich nové podoby. Stěžovatelka rovněž namítla, že žalobce tento argument neuplatnil v rámci správního řízení, a tak se mu v odůvodnění svých rozhodnutí sama příliš nevěnovala.

[24] Této námitce dal Nejvyšší správní soud zapravdu, neboť bez výslovného vznesení příslušné námitky ze strany žalobce ve správním řízení mohla stěžovatelka jen obtížně z okolností věci nabýt dojmu, že žalobce v rozhodnutích shledává porušení svého legitimního očekávání.

pokračování

[25] S žalobcem i s krajským soudem je sice možné souhlasit v tom, že stěžovatelka mohla v žalobci vzbudit dojem bezproblémovosti prvků připomínajících karlovarské reálie tím, že nerozporovala způsob, jakým žalobce přeznačil své obaly v reakci na rozhodnutí z roku 2011. V něm totiž stěžovatelka považovala za porušení chráněného zeměpisného označení pouze užití výrazu „Královské oplatky z Karlových Varů“, nikoliv fotografií karlovarských kolonád (k nimž se v rozhodnutí nijak nevyjádřila). Toto rozhodnutí však bylo v roce 2016 správním soudem zrušeno, neboť výraz „Královské oplatky“ není zaměnitelný s chráněným zeměpisným označením *Karlovarské oplatky*. V novém rozhodnutí stěžovatelky z roku 2016 tak již není zmiňována problematičnost výrazu „Královské oplatky“, avšak nově je v něm již zpochybněno užití fotografií karlovarských kolonád a příslušných popisků evokujících karlovarský původ výrobků. Proti tomuto rozhodnutí přitom žalobce nebrojil správní žalobou. Nicméně byť lze chápat jeho důvody (spočívající v tom, že rozhodnutí se týkalo již dávno neužívaných obalů a soudní řízení by tak z hlediska jeho podnikání bylo zbytečné a neefektivní), stěžovatelka z jeho postupu mohla zcela oprávněně nabýt dojem, že uvedené výtky vzal žalobce na vědomí. Když tedy zhruba po roce v žalobou napadených rozhodnutích stěžovateli vytkla obdobné nedostatky, je zcela pochopitelné, že nepovažovala za důvodné vypořádávat se s případným zásahem do legitimního očekávání žalobce. Tato rozhodnutí se totiž opírala o obdobné důvody jako rozhodnutí z roku 2016, a ani žalobce během celého správního řízení původními závěry z předchozích let neargumentoval.

[26] Ve světle uvedených skutečností tak Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se závěrem krajského soudu, podle něž stěžovatelka nedostatečně odůvodnila svůj názorový posun ve věci. Povinností správního orgánu totiž není uvést v odůvodnění rozhodnutí úplně vše, co by účastník řízení, byť i jen teoreticky, mohl považovat za relevantní. Úkolem odůvodnění rozhodnutí je seznámit účastníky přesvědčivým způsobem s hlavními důvody pro vydání správního aktu a vypořádat jejich námitky. Nebylo tedy povinností stěžovatelky řešit otázky, které se nejevily v průběhu správního řízení relevantními.

[27] Nedostatečné vypořádání námitek porušení legitimního očekávání tak Nejvyšší správní soud nepovažuje za zákonný důvod pro zrušení předmětných rozhodnutí ředitele žalované. Vzhledem k tomu, že krajský soud jejich zrušení opíral o více důvodů, nemohl však Nejvyšší správní soud přistoupit ke zrušení napadeného rozsudku dříve, než přezkoumal i jejich správnost. Pokud by totiž některému z nich přisvědčil, musel by zvažovat, zda důvody pro zrušení rozhodnutí ředitele žalované obstojí v podstatné, převažující míře, neboť v takové situaci by byl povinen kasační stížnost zamítnout a nesprávné důvody nahradit svými (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75).

[28] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval dalším důvodem, který vedl krajský soud ke zrušení žalobou napadených rozhodnutí, tedy existencí evropské ochranné známky. Krajský soud uvedl, že „žalobce tuto skutečnost [existenci ochranné známky] sdělil správnímu orgánu a ten byl povinen se jí zabývat.“ Konkrétně se měla stěžovatelka minimálně zabývat tím, zda Evropský úřad duševního vlastnictví skutečně nesoulad s chráněným zeměpisným označením neshledal (ať proto, že se jím vůbec nezabýval, nebo proto, že se jím zabýval a nedospěl k závěru o zásahu do práv k tomuto označení). Stěžovatelka měla proto podle krajského soudu věnovat pozornost nejen samotnému výpisu z databáze evropských ochranných známek, ale i příslušným řízením, která

zaregistrování evropské ochranné známky předcházela. Stěžovatelka však jen uvedla, že jí nepřísluší se vyjadřovat k rozhodnutí Evropského úřadu duševního vlastnictví a nemá ani jeho rozhodnutí k dispozici.

[29] Proti tomuto závěru krajského soudu stěžovatelka brojila v kasační stížnosti obdobnými argumenty, jaké vznášela již v řízení před krajským soudem. Podle stěžovatelky názor Evropského úřadu duševního vlastnictví vyslovený při zápisu ochranné známky není relevantní, jelikož stěžovatelka nezpochybňuje její existenci, nýbrž jen její užití, což úřad zapisující ochrannou známku v době jejího zápisu posoudit nemůže. K tvrzení žalobce, že Evropský úřad duševního vlastnictví *ex offio* přezkoumává rozpor posuzované ochranné známky s chráněnými zeměpisnými označeními, stěžovatelka uvedla, že tento přezkum se neděje vždy (ať již v důsledku úvahy či opomenutí), a proto nařízení Rady č. 207/2009 obsahuje postup, jak zrušit ochrannou známku zapsanou v rozporu s požadavky v něm uvedenými. Podle názoru stěžovatelky je navíc nepravděpodobné, že by i při takovémto posouzení Evropský úřad průmyslového vlastnictví ochrannou známku odmítl zapsat. K tomu by nejspíše přistoupil pouze v případě, že by ochranná známka obsahovala přímo chráněné označení *Karlovarské oplatky*.

[30] S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že nehodnotí správnost všech stěžovatelkou uvedených tvrzení, nicméně souhlasí s krajským soudem v tom, že tato tvrzení (spolu s přesvědčivou argumentací) měla být uvedena již v žalobou napadených rozhodnutích, a nikoliv až ve vyjádřeních k žalobě či v kasační stížnosti. Na rozdíl od předchozí námitky (porušení legitimního očekávání) totiž existenci evropské ochranné známky žalobce argumentoval od samého počátku správního řízení, a povinností stěžovatelky tak bylo tato jeho tvrzení pečlivě vypořádat. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem, že způsob, jakým stěžovatelka tuto námitku vypořádala, nelze považovat za dostatečný.

[31] Stěžovatelka si totiž vůbec neobstarala rozhodnutí Evropského úřadu duševního vlastnictví, nepokusila se zjistit podrobnosti o průběhu registračního řízení a rozsahu přezkumu, který tento evropský úřad prováděl, a argumentaci žalobce odmítla na základě zcela obecných tvrzení. Závěr stěžovatelky, že registrační řízení týkající se ochranné známky je pro projednávanou věc zcela irrelevantní, přitom s ohledem na žalobcem odkazovaný čl. 7 nařízení Rady č. 207/2009 působí značně nepřesvědčivě. Z jeho čl. 36 totiž skutečně vyplývá, že Evropský úřad duševního vlastnictví posuzuje, zda v případě zapisované ochranné známky není dán některý z tzv. absolutních důvodů pro zamítnutí zápisu. Tyto důvody jsou přitom uvedeny právě v čl. 7 nařízení Rady č. 207/2009 a patří mezi ně mimo jiné i skutečnost, že ochranná známka by mohla klamat veřejnost, např. pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby.

[32] Z výše uvedeného je zřejmé, že se v řízení před Evropským úřadem duševního vlastnictví neposuzují úplně jiné otázky než v řízení před stěžovatelkou. Z tohoto důvodu nelze přijmout postup stěžovatelky, která se závěry a průběhem řízení před Evropským úřadem pro duševní vlastnictví odmítla zabývat. Princip předvídatelnosti správního rozhodování přitom vyžaduje nejen to, aby tytéž správní orgány rozhodovaly v obdobných věcech obdobně, nýbrž i to, aby o obdobných otázkách obdobně

pokračování

rozhodovaly i rozdílné správní orgány (a to bez ohledu na to, zda se jedná o orgány národní či evropské). Povinností stěžovatelky tak vzhledem k výše uvedenému bylo zjistit, jak a proč ve věci rozhodl Evropský úřad pro duševní vlastnictví a v případě, že by se její rozhodnutí od rozhodnutí tohoto úřadu v posouzení některé relevantní otázky odlišovalo, přesvědčivě vysvětlit, proč tomu tak je. Této své povinnosti však stěžovatelka nedostála.

[33] Za nesprávnou je přitom nutné považovat argumentaci stěžovatelky vycházející z toho, že přezkum souladu ochranné známky s chráněným zeměpisným označením ze strany Evropského úřadu pro duševní vlastnictví neprobíhá vždy (ať již v důsledku úvahy či opomenutí), a proto nařízení Rady č. 207/2009 obsahuje postup, jak zrušit ochrannou známku zapsanou v rozporu s jeho požadavky. Stěžovatelka totiž tento argument nezmínila ve svých rozhodnutích a rovněž ho nepodložila žádnými důkazy. Navíc logika tohoto tvrzení zásadním způsobem nabourává strukturu vzájemných vztahů mezi správními orgány. Ze stěžovatelčina tvrzení totiž v podstatě vyplývá, že jelikož jiné správní orgány mohou občas pochybit, je zbytečné se jejich rozhodnutími zabývat. Správní právo je však postaveno na zcela odlišných zásadách, přičemž v této souvislosti nejvíce vystupují do popředí zásada presumpce správnosti správních rozhodnutí a zásada obdobného rozhodování v obdobných věcech.

[34] Nejvyšší správní soud samozřejmě nezpochybňuje, že v projednávané věci se rozhodnutí Evropského úřadu duševního vlastnictví může ukázat jako irelevantní. Takovýto závěr však nelze učinit bez jeho znalosti a průběhu registračního řízení. Tím, že stěžovatelka tuto námitku žalobce odbyla obecnými konstatováními, aniž by se jí podrobně zabývala a učinila potřebné úkony za účelem jejího náležitého posouzení, zatížila správní řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonná rozhodnutí o věci samé, jak správně konstatoval krajský soud.

[35] Jelikož tedy v podstatné míře obstál alespoň jeden z důvodů, které krajský soud vedly ke zrušení rozhodnutí ředitele žalované ze dne 18. 12. 2017, č. j. SZPI/AA415-378/2017 a č. j. SZPI/AA415-379/2017, lze považovat výroky II. a III. napadeného rozsudku za zákonné, takže důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl neplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost proti výrokům II. a III. napadeného rozsudku krajského soudu a na ně navazujícímu výroku IV. o nákladech žalobního řízení není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Kasační stížnost proti výroku I. rozsudku krajského soudu pak pro její nepřipustnost podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Stěžovatelka tak bude v dalším řízení vázána právním názorem krajského soudu, s výjimkou těch částí napadeného rozsudku, které Nejvyšší správní soud shledal nesprávnými. Nejvyšší správní soud však na tomto místě považuje za vhodné upozornit, že přestože nevypořádání (tehdy nevznesené) námitky porušení legitimního očekávání ve zrušených rozhodnutích žalované nelze považovat za nezákonné, není možné tento závěr vztáhnout i na následující správní řízení. V rámci něho totiž již musí být (v důsledku argumentace žalobce přednesené v soudním řízení) stěžovatelce zřejmé, že žalobce

považuje její postup za rozporný i s ohledem na zásadu legitimního očekávání. I touto námitkou se tedy bude muset ředitel žalované ve svých nových rozhodnutích zabývat.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalobci, jako v řízení o kasační stížnosti úspěšnému účastníkovi, náleží náhrada nákladů řízení ve výši 6.800 Kč. Ta sestává z odměny za dva úkony právní služby poskytnuté žalobci jeho zástupcem z řad advokátů, které spočívají v sepisu vyjádření ke kasační stížnosti a jejího doplnění ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, což je celkem 6.200 Kč. Advokátovi dále náleží paušální náhrada hotových výdajů související s těmito dvěma úkony právní služby ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, což je celkem 600 Kč. Ke splnění této povinnosti Nejvyšší správní soud stanovil stěžovatelce přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu